

CATALUNYA, NACIÓ D'UNA ALTRA NACIÓ?

JORDI ARBONÈS

És evident que Goebbels, ministre de propaganda de Hitler, va fer escola i, avui, hi ha deixables seus molt aprofitats arreu del món, àdhuc en països amb governs democràtics. A la «pell de brau» n'hi ha hagut —i n'hi ha— que han excel·lit d'una manera notable, en la campanya permanent portada a cap —i continuada per tots els governs de l'Estat— per tal d'esborrar els trets diferencials de la Nació catalana. Només cal recordar els temps en què la llengua catalana era un «*dialecto*» fins a passar a ser una «*lengua vernàcula*», l'època en què hom s'inventà allò de la regió del «*Levante*», per desmembrar els Països Catalans sobre el mapa; el moment de la «*consideración*» de Catalunya de Julián Marias, etc.

En un instant de debilitat, o potser de distracció, després de la mort del dictador, l'Estat reconegué l'existència de les nacions històriques de la Península. Aleshores, amb posterioritat al 23F, quan a tot quisqui se li arronsà el melic, s'inicià una nova campanya per corregir aquell error, i és així com començà a córrer la veu que Catalunya no era una «nació», sinó una «nacionalitat» (!). Quan s'adonaren que havien ficat la pota i que aquest argument no podia rutilar ni amb rodes, els calgué cercar alguna altra forma de desvirtuar el fet de la nostra existència com a poble diferenciatiu.

Ara, segons que sembla, han assajat una nova fórmula, que ha estat feta pública pel Goebbels de torn, el senyor Juan Luis Cebrián, el director del diari *El País*, segons la qual Espanya seria una «*nación de naciones*». De tal manera, doncs, els nacionalismes «espanyols» estarien subordinats a «*una nacionalidad española de orden superior que se sobrepone a cada uno de ellos*». «Eureka!», deu haver exclamat l'insigne periodista després d'aquesta troballa, que exposà en la conferència «Catalunya vista desde el resto de España», dictada a l'Ateneu Barcelonès, el 20 de desembre darrer.

Sortosament per a nosaltres, aquest enunciat no és pas un teorema que, com la llei d'Arquímedes, afirmi una veritat demostrable. En tot cas, allò que demostra és l'esperit imperialista que l'anima. En dir que Espanya és una «nació de naciones» i, encara, d'un «ordre superior», que se «*sobrepone*» a les altres, està afirmant tàcitament que una de les nacions històriques de la pell de brau s'arroba el dret de subjugar per la força, per tal com és «superior», les altres nacions que la integren, de la mateixa manera que qualsevol Estat imperial subjuga i domina les nacions colonials, tot basant la seva «superioritat» en la

força. Si acceptéssim aquest raonament, resultaria que els ciutadans dels Països Catalans (i els de les altres nacions perifèriques) tindriem dues nacionalitats: una d'estar per casa, «inferior», i una altra de «superior», per mudar. I, de fet, encara que no acceptem aquesta fórmula, en la realitat ja és així. Tant si es diu «nació» espanyola com si es diu Estat espanyol, administrativament som *súbdits espanyols*, i anem pel món amb papers que acrediten la nostra nacionalitat com a espanyola. (No ens enganyéssim pas: per molt que, arran de la seva mort, la premsa de casa nostra no s'hagi cansat de subratllar que Joan Miró era conegut arreu del món com un pintor català, la premsa estrangera —si més no la dels països d'influència hispànica— n'ha donat la notícia qualificant-lo de «*pintor español*».)

Tot això, però, potser no ens hauria de preocupar massa si...: (i aquest «si» és la mare dels ous), *si el nostre poble tingués una consciència nacional ben fonamentada*. El perill, doncs, rau en la confusió que aquesta mena de declaracions, amb pretensions de veritat universals, creen en la ment d'aquells catalans que encara no han pogut descobrir llur identitat nacional i es troben en un estat d'alienació provocat pel rentat de cervell i per imposicions avalades per la força. D'ací que, davant aquestes manipulacions maniqueïstes de la veritat, convingui aclarir conceptes i dir les coses pel seu nom, i els primers que han d'aixecar la veu són els membres del govern autonòmic, no pas per rebatre els arguments dels nostres enemics de sempre —que, com sempre, es faran els sords—, sinó per tal d'obrir els ulls als catalans i aclarir-los les idees. I els qui també han de parlar clar i sense embuts són els polítics, els periodistes, els escriptors, els intel·lectuals... en un mot: totes les forces vives del país, per tal de mobilitzar l'opinió pública. És així, defensant la veritat a peu i a cavall, com hem aconseguit de fer avortar tots els intents mistificadors de convertir el nostre idioma en un «*dialecto*», la nostra nació en una «*nacionalidad*», una part dels Països Catalans en el «*Levante*»... És així, defensant la nostra identitat nacional, *única i irreducible*, com aconseguirem de crear una ferma i clara consciència de què som i qui som en tots els catalans, la qual cosa és indispensable per arribar a desempallegar-nos del jou que ens posa un Estat que no solament no respecta cap dels nostres trets diferencials, sinó que malda per rebaixar-los i esborrar-los per tal de poder exercir impunement la seva tasca assimiladora.